

Krisztussal van közösségünk

János 15,1-5
Szentháromság ünnepe utáni 9. vasárnap
1953. augusztus 2.

Keresztyén életünk és keresztyén munkánk tele van kudarcokkal. Néha már úgy látszik, mintha nem is lenne győzedelmes Urunk. Úgy ülünk, mint Simon a Genezáret tavának partján, unottan, lélek nélkül mosogatva üres, csak iszappal és hínárral teli hálónkat, vagy mint Illés a pusztában a fenyőfa alatt, holtfáradtan, csak a halált kívánva. Szívünk telve van fájdalommal és keserű panasszal: Nem érdemes! Nem érdemes küszködni. Nincs fejlődés az életemben. Nem vagyok jobb, mint az atyáim. Nem vagyok jobb, mint megtérésem előtt. Mint fel-feldobott kő, mindig visszahullok a földre, ahonnan felrepültem. Nem érdemes a keresztyén munkát sem erőltetni. Üres a hálóm. Nincs gyümölcs az életem fáján. Ha nem rázna fel ebből az aléltságból minket is Jézus szava: Evezz a mélyre és vesd ki hálódodat fogásra s mennyei hang nem bíztatna: Kelj fel és egyél, akkor már régen abbahagytunk volna mindent (Luk. 5,1-5, I.Kir 19,4-5).

Ilyen kudarc előtt álló vagy kudarcban élő tanítványoknak szól a mai szentlecke. Akkor mondta el Jézus, mikor búcsúzott a tanítványaitól. Vége van már az utolsó vacsorának. Jézus asztalt bont és indulóban vannak (Ján 14,31) a Getsemáné felé. Egyszer csak, talán a kijáratot árnyékoló szőlőlugas alatt, mikor kifelé mennek a házból, vagy talán mikor a Getsemáné felé vezető utat környező szőlők feltűnnek a telihold sápadt fényében, megszólal Jézus: Én vagyok az igazi szőlőtő... , s tanítani kezdi az életük legnagyobb kudarcra felé menő tanítványokat. Minden kudarcunknak az az oka, hogy nem maradunk Őbenne, mint a szőlővessző a szőlőtőkén.

1. Nem maradunk benne, ez a tény.

Minden mindennapi bibliaolvasó embernek keserves tapasztalata az, hogy milyen hamar kiesik a fejünkből a reggel olvasott ige. Elolvastuk. Nemcsak úgy futólag. Elméltünk és imádkoztunk fölötte. Mégis, mikor egyszer napközben valamiért megtorpanunk, s az aznapi igéhez szeretnénk menekülni világosságért, azon kapjuk magunkat, hogy nem emlékszünk az aznap reggel olvasott igére. Akárhogy törjük a fejünket nem jut eszünkbe. Vannak gyülekezetek, ahol az a szokás, hogy ha lelki testvérek napközben találkoznak, megkérdezik egymástól: Mi volt a mai ige? Mikor így napközben töröm a fejemet a reggeli igén, sokszor gondolok szégyenkezve arra, hogy ha most valaki megkérdezné tőlem, mi volt a mai ige, szégyenszemre abba a gyanúba keverednék, hogy ma meg sem tartottam a csendes órámat. Nem maradt meg bennem az ige. Ez azt is jelenti, hogy én sem maradtam meg az igében. Aki pedig nem marad meg az igében, annak nincs közössége Krisztussal. Nála nélkül semmit sem cselekedhetek, mi is lehetne más a sorsom, mint kudarc!

Minden templom látogató embernek keserves tapasztalata az, hogy milyen hamar elfelejtjük a prédikációt is. Pedig nemcsak testben voltunk ott, hanem lélekben is. Odafigyeltünk. Aznap még talán el is mondtuk valakinek, hogy mi volt a prédikáció és mit jelentett számunkra. Mire azonban a hét közepére érkezünk, elpárolog belőlünk sokszor minden. Pedig lehet, hogy nagyon világos szerkezetű, könnyen hazavihető, ígéhű és gyakorlati prédikáció volt, mégsem emlékszünk már belőle semmire. Ne felejtjük el, nem arról van szó, hogy miről szólt az ígéhirdetés a múlt karácsonykor, hanem arról, hogy pár nappal ezelőtt mit üzent a Lélek a gyülekezetnek! Nem maradt meg bennem az ige, én sem az igében, meglazult a közösségem Krisztussal, persze, hogy kudarcot vallottam.

Minden rendszeresen úrvacsorázó embernek keserves tapasztalata az, hogy sokszor milyen szégyenletesen rövid távra elegendő csupán az úrvacsora eledelének ereje. Pedig nem megszokásból vettük, hanem komoly lelki éhségből, s nem közönyösen, hanem hittel. Éreztük és tapasztaltuk is a tiszta szív és az erős lélek frissességének örömet. Egyszerre azután elpárolgott belőlünk minden. Néha úgy jártunk, mint a tanítványok az első úrvacsora után. A búcsúzó Krisztus által osztott megrázó úrvacsora után pár órával rúttul megtagadták, s gyáván cserbenhagyták Urukát. Úgy jártunk, mint a motor, melynek lyukas a benzintartálya. Szépen jár, míg tart az üzemanyag, egyszer azonban váratlanul leáll. Elfolyt az üzemanyag. Nálunk is jól ment minden, míg élt bennünk az úrvacsorában kapott Krisztus, mikor azonban elfogyott, újra feltámadt az ó ember, s jött egyik kudarc a másik után.

Minden, bűneivel harcoló ember ismeri a nagy fogadkozásokat. Sokszor csak a bajba jutott és szabadulni szerető ember nagyhangú ígéretei, de sokszor felülről való látások. Nem belőlünk születnek, úgy ragadnak meg és ejtenek rabul bennünket: átfórnak, más emberré tesznek. Sodró erejük nyilvánvalóvá lesz. Egyszer azután elkezd szűrőlni a látás, ködbe vesz az adott szó kötelező ereje, s magunk sem tudjuk, hogyan, újra ott vagyunk, ahol voltunk. Kudarcba fűlt életünk romjain kesergünk. Nem is lehet ez másképpen. Akié a Fiú, azé az élet. Aki nem marad meg benne, abban nem marad meg az élet. Nála nélkül semmit sem cselekedhetünk.

2. Nem maradunk meg benne. Mi ennek a szomorú ténynek az oka?

Nem lehet ezt a tényt egyszerűen feledékenységgel, vagy állhatatlan természettel magyarázni. Ezek nem okok, hanem már okozatok. Tünetei mélyebben fekvő okoknak.

Jézus a tanítványok nagycsütörtökről nagypéntekre virradó éjszakán bekövetkezett kudarcát a Sátánnak tulajdonítja. Simonnak meg is mondja, hogy kikérte őket a Sátán, hogy megrostálja (Luk 22,31). A Sátán legfőbb törekvése, hogy megakadályozza a Krisztusban való megmaradásunkat. Még azt is eltűri, hogy megtérjünk, de minden erőt mozgósít azért, hogy megtérésünk után elbuktasson minket. Ezzel mindig nagyobb csatát nyer, mintha a megtérésünket akadályozná meg. A Sátán azonban nem bírna velünk, ha mibennünk is nem volna erre hajlandóság. Az ember örök önállósági törekvése, Istentől való függetlenedési szándéka az a kapcsoló pont, melybe a Sátán bekapaszkodik, hogy a szőlővesszőt lecsalogassa a szőlőtőkéről. Láttam egyszer egy képet. A hajó kormánykerekénél ketten állnak. A kormányos, az apa, és a fia. Az apa hatalmas tengerész, a gyermeke kis fiúcska. A kormányt a gyerek fogja, de szorosan mögötte áll az apa. Az aláírás ez volt: Én..., én és az Atya..., az Atya. Azt akarta elmondani, hogy az élet kormánykerekét az ó ember minden áron a maga kezébe szeretné kaparintani. Én..., én... csinálom. Mikor azután egypárszor zátonyra jut és úgy érzi, hogy nem boldogul az Atya nélkül, akkor kegyesen megengedi, hogy az Atya is vigyázzon a kerékre, s szükség esetén erős kézzel ragadja meg. Ez az az idő, amikor az ember maga akar még mindent csinálni, de elvárja, hogy Isten segítsen neki. Én csinálom és az Isten segít. Azután jön idő, amikor az ember belátja, hogy én csak akadék vagyok, s rábízva a kormánykereket az Atya parancsára, ő csak engedelmesen végrehajtja a kormányos parancsait. Ebben az időszakban az Atya és én csinálunk mindent. Végül azután feladja az ember minden önállóságát, s engedi, hogy csak az Atya csináljon mindent. Ez az az idő, amikor a szőlőtő és a szőlővessző élő kapcsolatban van egymással. Ne csodálkozz, ha nem maradsz meg Krisztusban, ha még mindent magad akarsz csinálni!

A Krisztussal való közösségből való kiesésünknek egyik oka a misszió hiánya is. A szőlővesszőnek az a feladata, hogy gyümölcsöt teremjen. Aki csak magát akarja hizlalni Krisztussal, s nem terem gyümölcsöt mások számára, azt az Atya lemetszi a szőlőtőről. Krisztusban való meg nem maradásunknak az oka tehát nemcsak a Sátánra vezethető vissza, nemcsak az én bűnöm váltja ki, hanem olykor Isten maga is eszközli. Persze az én terméketlenségem miatt. Keresztyén életünk felett ott lebeg mindig Isten metsző kése. Ítélt, vagy tisztít. Halált szerez, vagy életet gyarapít. Mindig tőlem függ, hogy melyik munkát végzi.

Nem maradunk meg benne. Mi ennek az orvossága?

Az igéből úgy látszik, mintha a Krisztusban való megmaradásunk egyedül a mi elhatározásunktól függene. Az bizonyos, hogy a Krisztusban való meg nem maradásunk a mi bűnünk. Ezért joggal von felelősségre minket Isten. Joggal enged be a kudarcokba, s joggal hajtja rajtunk végre a metszőkés szörnyű ítéletét. Ki merné azonban azt állítani, hogy ha akar, ő meg tud maradni a Krisztussal való közösségben? Erre is áll, hogy nála nélkül semmit sem cselekedhetünk. Krisztus nélkül nem maradhatunk meg benne sem. De épp itt van az evangélium. Krisztus akarja a velünk való közösséget. Akarja, hogy megmaradjunk benne. Ezért figyelmeztet mindig előre a veszedelmekre. Ebben az igében is ezért figyelmezteti a tanítványokat nagycsütörtök este, hogy maradjanak meg Őbenne.

Ezért fenyeget meg a metszőkés szörnyű ítéletével, a félredobott száradó venyige sorsával, mely másra már nem jó, csak tűzre való, az örök tűzre.

Amikor tehát meginogsz a Krisztussal való közösségben, ne magadba kapaszkodj, ne akarj felcsigázott akarattal diadalmaskodni, hanem kapaszkodj hittel abba a Krisztusba, aki veled és benned akar maradni akkor is, mikor te már épp cserbe akarod hagyni Őt! Ha mi hűtlenkedünk is, Ő hű marad.

Maradjunk meg hát Benne, hogy mi is elmondhassuk Pállal: Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!"
Ámen.